

Arrest

nr. 148 121 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 16 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name de problemen met A.. Daarnaast voeren ze aan dat verzoeker geen medische verzorging kan krijgen omdat hij niet over een elektronisch identiteitskaart beschikt waarop zijn nationaal nummer staat vermeld en dat er geen werk is voor verzoeker in zijn land van herkomst. Tot slot halen ze een vrees aan voor problemen omwille van hun asielaanvraag in het buitenland.

In de eerste asielaanvraag van verzoekers werd door de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing genomen op 26 november 2013 omdat (i) de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die ze met A. zou hebben gekend, ten eerste kon worden betwijfeld, (ii) verzoekers geen documenten voorlegden die hier een ander licht op konden werpen en (iii) er toen voor burgers in Egypte geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet. Ten aanzien van de door verzoeker aangehaalde medische redenen oordeelde de commissaris-generaal dat deze geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest nr. 119 767 van 27 februari 2014 deze weigeringsbeslissing.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten voor: hun familieboekje en uittreksels uit het Egyptische staatsblad m.b.t. toekenning van een nationaal nummer aan Egyptische staatsburgers, een schrijven van A. F. ter staving van zijn aanstelling als verzoekers advocaat in het kader van hun problemen met A., de vernieling van hun woning eind 2011 en het feit dat ze hiertegen een klacht indienden, een proces-verbaal van de politie betreffende de inval in de woning eind 2011, een kopie van een attest ter staving van verzoekers voormalige werkzaamheden als advocaat, twee CD-roms met (i) een interview met de directeur van een ziekenhuis die aangeeft dat de burgers die niet over een elektronische identiteitskaart beschikken, geen verzorging kunnen krijgen in het ziekenhuis en (ii) een reportage over de slechte situatie in de ziekenhuizen én verschillende internetartikels betreffende de

algemene situatie in Egypte en één internetartikel over de problemen die Egyptenaren kunnen hebben, ingeval van een terugkeer naar Egypte, omwille van een asielaanvraag in buitenland. Verzoekers legden tevens een DHL omslag + verzendingsbewijs neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang

van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van en het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet ontkrachten. In tegenstelling tot verzoekers hun betoog blijkt uit de bestreden beslissingen bovendien niet dat de nieuwe documenten niet worden weerhouden omdat ze vals zouden zijn maar omdat ze onvoldoende bewijskrachtig zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen.

In de mate verzoekers verwijzen naar informatie betreffende de preciaire positie van de koptische christenen in Egypte, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekers voorhouden dat ze behoren tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekers geenszins in concreto aantonen dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits ze zich beperken tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

Inzoverre verzoekers aanhalen dat blijkens de door hen bijgebrachte informatie gewag kan gemaakt worden van discriminatie van koptische christenen inzake toegang tot de gezondheidszorg, dient opgemerkt te worden dat verzoekers hier wederom niet verder komen dan het verwijzen naar algemene informatie, zonder deze informatie verder op hun concrete situatie te betrekken. Ze tonen hiermee niet in concreto aan dat ze gediscrimineerd worden en hen de toegang tot de gezondheidszorg in Egypte werd/zal worden ontzegd. Verzoeker haalde in het kader van huidige asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel aan geen medisch behandelingen te kunnen krijgen in Egypte omdat hij niet over een elektronisch identiteitskaart beschikt en verwijst hierbij naar de problemen met en de macht van A. waardoor hij geen nieuw identiteitskaart kon krijgen. Er werd echter reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk werd geoordeeld dat, gezien zijn vage en onlogische verklaringen, hij geenszins heeft weten te overtuigen dat hij omwille van A. (en zijn connecties), geen identiteitskaarten voor zichzelf en zijn gezinsleden kon krijgen. Verzoekers tonen aldus niet aan dat verzoeker geen elektronisch identiteitskaart zou kunnen krijgen en/of hij toegang zou hebben tot medische behandelingen. Ten overvloede benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoekers de algehele veiligheidssituatie in Egypte betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie er verontrustend is, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Tot slot wijst de Raad er op dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2015, stelt de raadvrouw dat verzoekende partijen een deftige familie zijn en dat zij volharden in hun relaas omtrent hun persoonlijke problemen omwille van hun religie. Verzoekende partijen wijzen op de algemene situatie in hun land van herkomst zoals die blijkt uit de objectieve informatie die zij hebben neergelegd en stellen dat hun algemene geloofwaardigheid als vaststaand aanvaard moet worden nu het EHRM uitzonderlijk belang hecht aan deze informatie.

Waar verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar de door hen aangebrachte informatie omtrent de algemene situatie in hun land van herkomst wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt gesteld, met name:

"In de mate verzoekers verwijzen naar informatie betreffende de precarie positie van de koptische christenen in Egypte, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er

niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoekers voorhouden dat ze behoren tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoekers geenszins in concreto aantonen dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits ze zich beperken tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

Inzoverre verzoekers aanhalen dat blijkens de door hen bijgebrachte informatie gewag kan gemaakt worden van discriminatie van koptische christenen inzake toegang tot de gezondheidszorg, dient opgemerkt te worden dat verzoekers hier wederom niet verder komen dan het verwijzen naar algemene informatie, zonder deze informatie verder op hun concrete situatie te betrekken. Ze tonen hiermee niet in concreto aan dat ze gediscrimineerd worden en hen de toegang tot de gezondheidszorg in Egypte werd/zal worden ontzegd.” (...)

“Waar verzoekers de algehele veiligheidssituatie in Egypte betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie er verontrustend is, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.”

Verzoekende partijen werpen hier, door louter op algemene wijze terug naar de door hen bijgebrachte informatie te verwijzen, geen ander licht op.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het volharden in hun relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 april 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS